

„sviktat, främst hos dem som bäst borde förstå betydelsen av denna form av nordiskt samarbete.“

Hvad det gjaldt om, var efter Lars Larssons mening at skabe „ett slags disciplin på medlemsplanet eller — kanske ännu bättre — någon form av stram organisation av rådets arbete, som gör detta effektivare och samtidigt mera respekterat.“ Der ville blive muligheder derfor, hvis der oprettedes et ministerråd og der kunne findes en kanal mellem dette og Nordisk Råd. Kunne man samtidig rationalisere rådets arbejde derved, ville der nås et dobbelt resultat. Han havde hermed i tankerne „den mængd av ärenden, som efter genomgripande utskottsbehandling lett fram till enhälliga förslag om rekommandationer, vilka vi sedan enträget öst över regeringarna för att årligen lika enträget återkomma med uppmaningar till regeringarna att tala om vad de gjort eller ännu hellre vad de inte gjort i ärendena.“ Store dele af sessionerne optages derfor af spørgsmål, som mere hører hjemme i det daglige parlamentariske arbejde med fast beslutningsret end i et rådgivende organ,

som repræsenterer de samlede nordiske parlamenter.

Øget magt til præsidiet.

Larsson ville mene, at en mellem løsning kunne findes, hvorved sager af begrænset rækkevidde kunne få en behandling reelt ligeværdig med den nuværende, uden at de behøvede at belaste sessionerne. Dette kunne bl. a. ske ved at øge præsidiets myndighed, således at det fik ret til at handle på rådets vegne ved at videreeksperedere udvalgsbehandlede sager. Samtidig kunne der skabes et særligt præsidi sekretariat. Ved begge foranstaltninger ville samarbejdet mellem rådet og regeringerne kunne styrkes.

Derimod anså Larsson, at man ikke kunne give rådet nogen besluttende myndighed, „förrän man under en lång övergångstid inom andra, nya organisationer prövat sig fram med ett genomförande av Nordek.“ Af samme grund burde man med største forsigtighed nærme sig spørgsmålet om at lade rådet få medlemmer, som ikke er parlamentarikere i deres hjemland.

IV. Sager behandlet af udvalgene.

A. Sager under juridisk udvalg.

1. Forbud mod professionel boksnng (A 195).

Som følge af en henstilling fra Nordisk Råd (rek. 15/1963) foretog regeringerne en undersøgelse af boksnngens skadevirkninger. Da undersøgelsens resultat forelå som Nordisk Udredningsserie 1967:16, foreslog bl. a. Aksel Larsen, at professionel boksnng burde forbydes ved lov i alle de nordiske lande foruden Island, hvor enhver form for boksnng har været forbudt siden 1956. Forslagsstillerne henviste til undersøgelsens resultat: at hjerneskadene ved boksnng er langt farligere, end man hidtil havde formodet. De pegede desuden på, at boksnng adskiller sig fra alle andre former for idræt derved, at de skader, som opstår under udøvelsen af den, ikke er tilfældige ulykkestilfælde, men indgår som afgørende momenter i selve kampen. „Boxningen er den enda sportsgren, där den som avsiktligt tillfogar motståndaren svår skade, ej diskvali-

ficeras“. Forslagsstillerne fandt det tillige overordentlig stødende, at arrangørerne af professionelle boksnnger kan gøre sig betydelige økonomiske gevinster.

Under behandlingen i Juridisk udvalg støttede 6 af dettes 13 medlemmer forslaget, mens de 7 afviste tanken om forbud og ville nøjes med for al slags boksnng, amatør-såvel som professionel boksnng, at søge gennemført så vidt muligt ensartede sikkerhedsforskrifter, således som der var gjort rede for dem i den ovennævnte sagkyndige betænkning om boksnngens skadevirkninger.

Udvalgsflertallet begrundede sit standpunkt med, at forbud mod professionel boksnng ville være „et tilfældigt og sagligt uholdbart indgreb over for en enkelt idrætsform, som i øvrigt kun udøves af et ganske ringe antal mennesker“. En rent medicinsk betragtning måtte føre til indgreb over for enhver idrætsgren, der kan medføre lignende skadevirkninger, f. eks. fribrydning, skihop, ishockey, motorvæddeløb og i første